

KAISA HAATANEN

YLIPAINO- LISÄMAKSU

JOHNNY
Kniga

KAISA HAATANEN

YLIPAINO-
LISÄMAKSU

JOHNNY
Kniga

Kiitokset Taiteen edistämiskeskukselle ja wsoy:n kirjallisuussäätiölle, jotka ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

Kaikki tässä kirjassa esiintyvät henkilöt ovat fiktiivisiä. Joillakin tapahtumilla saattaa olla esikuva todellisuudessa, mutta kertomukset henkilöiden lailla ovat mielikuvitukseni tuotetta.

Copyright © Kaisa Haatanen

Ulkoasu: Maria Mitrunen

Johnny Kniga,

imprint of Werner Söderström Corporation

PL 314 (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

www.kirja.fi

www.johnnykniga.fi

ISBN 978-951-0-41819-2

Painettu EU:ssa.

SISÄLLYS

Matkaevääksi	9
Kivenheitto hiekkalaatikolle	15
Eksoottista romantiikkaa	18
Kunnon tytöt kielikurssilla.....	23
Pelkoa ja ällistystä NewYorkissa.....	26
Kotisatama	30
Kahden naisen perhehelvetti Zell am Seessä	33
On taasen meri sininen	39
Muistoja mahalaukustani	44
Unohtumattomia eläimiä.....	50
Parhaat tuliaiseni minulle.....	54
Hampurilainen herkkupala.....	60
Wimbledon, luksusta yläluokan tapaan	63
Lempimajatalossa	68
Matkalauseet joita olen eniten katunut	72
Maan toivot yläilmoissa.....	74

Ikimuistoisimmat historialliset kohteeni	76
Apuopettajana Roomassa viime vuosisadalla	83
Haaveissa Kanada	86
Paikkoja joihin en mene	89
Matka mielen ytimeen	91
Muistio itselle	98
Ankea taival kohti hyvinvointia	99
Tyypilliset turistit	106
Unelmieni matkakumppanit	113
Doctor Who Expo, valistuneen naisen retriitti	114
Lyhyt johdatus feminismiin Kyproksella	119
Eläkeläiset ja kissat Karkkilaan	121
Kotomaamme koko kuva	126
Seisahdus sukuhaudalla	130
Aurinkolomalla	133
Tervehdyttävä Ischia	136
Historialliset artefaktit, taideteokset ja kohteet, jotka itkettävät ja järkyttävät hyvällä tavalla	141
Iltta ranskalaisaateliston parissa	143
Se kaikkein kamalin matka	147
Paluu vuoteen 1966	152
Tärkeät matkalauseet	154
Matkalla puoli vuosisataa	156

Sinne ja takaisin.

J. R. R. TOLKIEN

MATKAEVÄÄKSI

ämä maailma on muuttunut kerta kaikkiaan sellaiseksi että paikallaan on kovin hankala olla pitkää aikaa putkeen. Vai olisiko pitänyt olla nuorena villimpi tai jotain, mutta nyt haluaisin lakkaamatta olla lähdössä johonkin päin. Enkä minä siihen syitä tarvitse. Ainoa pakollinen aika lähteä oikeasti jonnekin on marras-joulukuun tienoo, kun on säkipimeää ja hyvällä tuurilla räntäistä. Vesisade on ihanaa, kun sitä ihailee kotoaan, mutta joskus on uskaltauduttava ulos. Silloin räntäkin tuntuu virkistävän. Varsinkin jos sen ravistelee kengänpohjista Helsinki-Vantaalla.

Mutta haluan minä olla lähdössä muulloinkin. En niinkään välitä olla yhtenäen matkoilla, mutta minulla on aina kalenterissa vähintään kaksi matkaa varattuna. Lähtöjä suunnitteilla. Saan siitä levollisen mielen, tunteen että jotakin *muuta* on tapahtumassa jossain *muualla* ja pääsen välillä maistamaan muutakin kuin asidofiluspiimää. En tietenkään

usko horoskooppeihin, mutta kaksosen merkissä on kyllä hyvin paljon minulle tuttua ja läheistä. Vaihtelunhalu! Altius kyllästyä nopeasti! Ne kaksinaamaisuudet ja epäluotettavuudet, luonteen ristiriitaisuudet ynnä muut meihin kaksosiin liitetyt piirteet sivuutan tietysti, ne ovat silkkaa hölynpölyä. Mutta jotakin pitäisi silti olla suunnitteilla.

Matkanteko ja sen suunnittelukin on minulle hyvin henkilökohtaista, en erityisemmin haluaisi kertoa suunnitelmistani kenellekään. Enkä nykyään näin aikuisena ja todelliselta luonteeltani pidättyväisenä aina kerrokaan. Kunnes on pakko kertoa etten räjähdä. Kun valvon öisin ja ajattelen tulevia matkoja. Ja lasken tietysti rahojani. Olen huono säästämään, mutta matkaan näyttää yllättävästi löytyvän joutilasta rahaa. En minä tarvitse aina uutta iPhonea tai jättiläistaulutelevisiota enkä halua uusia huonekalujakaan.

Paradoksaalista kyllä haluaisin olla samaan aikaan matkoilla ja rauhassa kotona. Tuo toisinaan vaivalloinenkin miehialu voimistuu ikääntyessäni. En minä aivan tämmöistä tilaa ja tolaa muista aiemmilta vuosikymmeniltä eli viime vuosisadalta. Kuolemanpelko olisi jotenkin ilmeinen selitys, mutta en mielestäni pelkää kuolemaa, omaani ainakaan. Vai onko niin että tavallisen elämän virikkeet ovat sittenkin vähentyneet ympäriltäni ja salakavala vääränlainen ikääntyminen alkanut, elämän polku ryhtynyt oudosti kaventumaan tai kulkemaan jo pusikossa ja avarat näkymät ovat mennyttä. Haluaisin huutaa EI EI EI EI. Tiedänhän nyt asioista enemmän kuin koskaan. Ymmärrän itseänikin jo varsin

hyvin, niin ettei turhia ole tarpeen mietiskellä. Sen kaiken tein antaumuksellisesti alle viisikymmentävuotiaana, etsikkovuosinani. Osaan levätä laakereillani, joita onkin kerääntynyt alleni muhkea keko. Toisin kuin 18-vuotiaana, jolloin luulin tietäväni kaiken (kuten tuohonkin ikään kuuluu), nyt tosiaan tiedän enemmän. Epävirallisesti sanottuna pikki-riikkisen vaille kaiken tietämisen arvoisen. Väittäisin jopa oivaltavani olennaisen. Ainakin itsestäni.

Luulen että minussa on aika lailla muuttolintua! Ne hän lähtevät aina suhteellisen samoja reittejä kutakuinkin samoille seuduille ja palaavat taas sinne mistä lähtivät. Haluaisin verrata itseäni rakkaaseen mielilintuuni tervapääskyyn, mutta ne onnettomat viiptyvät vain kolmisen kukausta Suomessa ja lopun ajan jossain päin Pohjois-Afrikkaa, ja sinnehän en suin surminkaan haluaisi matkustaa. Ehkä olen kuin sepelkyyhky? Sepelkyyhkyn ja punarinnan satumainen risteytys? Kujerran rintavasti ja viehkosti, olisin pariuskollinen jos olisi se pari, ja uteliaana nappisilmänä seurailen iloisesti toisten touhuja ympärilläni. Kas, noin jo lensivät ajatukseni. Lennähdämpä tästä taitavasti lähtemisen iloon, jota ei mikään voi himmentää.

Uneksin kaukomaista mutta sentään aika laiskasti, olenhan analyytikko, hygieenikko ja araknofobi. Olisi toisaalta hienoa päästä vaikka safarille. Kaikki ne eläimet! Mutta toisaalta – kaikki ne eläimet. Minulla on vaikeuteni banaani-kärpästen, vaapsahaisten ja hämähäkkien kanssa, joten saattaisin safarilla menettää kirja-alalla ja nykyään jossain

määrin julkisuudessakin tunnetut tavaramerkkini eli itschil-
linnän ja vakaan äyllisen tasapainon. Televisiossa ja kirjois-
sa Afrikan öiden sirinä ja suhina vaikuttaa romanttiselta ja
jännittävältä. Kyllä minä kuitenkin tiedän että yksikin epä-
määräinen suhahdus pimeässä huoneessa Afrikan uumenissa
pilaisi koko yön. Jos vuode on ympäröity verkolla, niin mitä
pirua siellä verkon toisella puolella on.

Haaveilen usein melkein hourupäisesti Australiasta. Ih-
meellinen luonto kiihdyttää ja innostaa, mutta sehän oli-
si Australian matkassa nimenomaan pahinta. Pelkään että
yhden vompatin aiheuttama onnen tunne hälvenisi muuta-
massa tunnissa pimeän laskeuduttua. Meikäläiset huonehä-
mähäkit voivat olla säärineen, hyi että, helposti kolmesent-
tisiä. Ja Australia on täynnä tappavia jättiläishämähäkkejä,
nyrkin kokoisia ja pelkkää jalkaa! Ei se tappavuus, vaan
näky. On hirveä vahinko ja suoranainen vääryys että jossa-
kin päin maailmaa voi luonto olla poikkeuksellisen kiinnos-
tava ja erikoinen, ja samalla kuin Hieronymus Boschin hel-
vetistä. Vompatteja ei ole paljon eläintarhoissakaan. Olen
ottanut selvää. Niitä löytyisi San Diegon eläintarhasta Ka-
liforniasta. Kävisin siellä muutenkin mielelläni. Kalifornia
onkin *bucket listini* kaukaisin kohde.

Uusi-Seelanti on kuulemma kertakaikkisen upea. Mut-
ta eipä siitäkään voi katsella yhden yhtä luontodokument-
tia, kun jo Sir David Attenborough innostuneena kuiskaa
että ”täällä eristyksissä kaukaisella saarella hyönteisillä on
ollut mahdollisuus kasvaa ainutlaatuisen kookkaiksi”. Siellä

elää muina sekasikiöinä rotan kokoisia heinäsirkan, hämähäkin ja belsebuubin risteytyksiä. Totta on, näin dokumentin! Sittemmin olen jo oppinut välttelemään Uusi-Seelanti-dokumentteja.

Tiedän siis itsestäni ja maailmasta sen verran että asetan matkahaaveilleni jämäkästi rationaaliset rajat. Toteutin hiltaintain yhden pitkäaikaisista matkaunelmistani ja lensin Islantiin. Viikko vieraassa eksoottisessa maassa – eikä yhden yhtä hyönteistä! Eikä maan luontoa sovi mitenkään moitita. Tuhersin monta kertaa itkua nenäliinani kulmaan, koska olin niin liikuttunut ja vaikuttunut kaikesta siitä luonnosta: elävästä luonnosta ilman ininöitä tai rapinaa. Lampaita, islanninhevosia ja Reykjavikin kaduilla lungisti käveleviä kissoja. Arktisia merilintuja. Ja silti niin valtava sydäntä pakahduttava tuntu elävästä luonnosta, maasta, kivistä ja merestä. Lähellä ja silti soveliaan välimatkan päässä, asiallisesti pohjoismaisen hillittynä. Eikä mitään pelottavia snorkkelisukellusretkiä, vaan jykevällä laivalla kolmeksi tunniksi merelle, taas itku kurkussa, oivaltamaan että valaita voi totta tosiaan nähdä läheltäkin. Ja näin lunninkin, joka kuuluu toive-eläinlistalleni. Niin, minulla on toive-eläinlista...

Matkoja on toki vaikka minkämoisia, myös päänsisäisiä. Matkoja muistoihin, mielikuvitusmatkoja, matkakohteita, jotka ovat parhaimmillaan seurassa, ja toisia, joista kannattaa nautiskella yksin. Matkoja menneisyyteen ja tulevaisuuteen. Matkoja uneen, ja niin, eräillä myös hulluuteen. Matka on metafora elämästä, osuvuudessaan meikkipussin

luokkaa ellei enemmänkin. Eikä matkoja voi panna järjestykseen, edes suunnitelmia. Sen verran olen konkretian ystävä että nuo kalenteriin merkityt tulevat matkat ovat tärkeimpiä, koska ne toteutuvat eivätkä jää vain päiväunelmoinniksi.

Tutuissakin matkakohteissa löytää aina jotakin uutta, mutta toisaalta saattaa ehkä päästä opastamaan jopa paikallisia lähimmän bussilippukioskin sijainnista tai lausumaan varoituksen sanan epämääräisistä kulumista. Uhkeana brunnettana olen usein joutunut Italiassa hankaluuksiin paikallisturistien kanssa, koska ilmeisesti näytän ”kaupungin johtava matroona” -tyyppiseltä henkilöltä. On kovin noloa vastata – vaikka kuinka tyylikkäästi ääntäen – että anteeksi mutta en puhu italiaa. Espanjaan en tällä nenällä ole uskaltanut kuin pari kertaa, siellä kookasnenäiset tummat turistinaiset sekoitetaan kokemukseni mukaan vielä herkemmin paikallisiin.

Ja elämä itsessään on tietysti iso matka, joka jakautuu pienempiin. Ja vielä pienempiin. Ja pienemmiltä matkoilta pääsee aina kotiin, ihanaan kotiin.

KIVENHEITTO HIEKKALAAHIKOLLE

En näe äitiä missään, mutta hänen täytyy olla jossakin lähellä. Minulla on hyvä ja lämmin olo, kaikki mikä on lähellä kiinnostaa. Hiekkaa hiekkaa hiekkaa. Aurinko paistaa, ei ole takkia eikä lapasia eikä sitä tyhmää hattua, jonka äiti sitoo liian kireälle kaulaan. Minulla on jalassa kesäkengät ja valkoiset polvisukat. Olen aika nopea, mutta ei nyt huvita juosta.

HiekkalaaHIKolla ovat myös Wolfgang ja Jokisen Tommi, mutta puuhaamme kukin omiamme. Tommi ei osaa puhua, siksi Tommi on tylsä. Minä rakennan punaisella muoviämpärillä ja keltaisella hiekkalapiolla linnaa. Kaivan linnaan monta ojaa. Ojissa ei ole vettä mutta ajattelen että on. Juttelen asioita itsekseni ääneen, kerron mitä teen.

Nousen hiekkalaaHIKON korkean reunan yli nurmikolle. Siinä kulkee polku, joka on tehty litteistä kivistä. Jaksan kääntää pienemmät kivet nurin. Alla vilahtaa liikettä. Jokin

pieni ja nopea livahtaa kiven silottamassa mullassa maan alle koloon. Kaivan sormillani koloa ja ehdin nähdä pienen ruskean madon, jolla on tosi paljon ohuita jalkoja rivissä. Mustat koppakuoriaiset ovat ihan hiljaa, eivätkö ne tajua että niillä ei ole enää kiveä pään päällä? Työnnän sormen nenään. Vaaleanpunaiset kastemadot kiemurtelevat. Poimin ne mullasta ja asetan sääntillisesti nurmikolle kivien viereen. Työnnän toisen sormen nenään mutta en yhtä aikaa toisen sormen kanssa. Kaksi sormeaa ei mahdu vaikka nenässä on kaksi reikää.

”Älä kiusaa pikkueläimiä!” kuuluu äidin ääni ihan läheltä.

Tuossa se istuu penkillä hiekkalaatikon vieressä, en minä muistanut. Äidillä on vaaleanruskea takki ja hieno musta hatu, jossa on reunat niin että aurinko ei paista silmiin. Hänen jalassaan on hienot kevätkenget. Minäkin haluan kevätkenget.

Äiti on nostanut jalat hiekkalaatikon reunalle ja lukee kirjaa. Minä osaan melkein kohta lukea, tunnen jo aika monta kirjainta. A, E, I ja O. Panen kiven takaisin paikalleen, melkein. Muistan madot nurmikolla ja poimin nekin kiven alle. Työnnän sormen nenään.

Miksi hiekkalaatikossa ei ole ikinä pieniä eläimiä? Ne ovat kivien alla. Perhoset lentävät aina ilmassa. Tai sitten ne pysähtyvät kukkaan. Pissattaa. ”Pissahätä!” ilmoitan kuuluvalla äänellä, mutta ei äiti edes kohota katsetta kirjan sivulta.

Wolfgang on lähtenyt hiekkalaatikolta vähän kauemmaksi ja sanoo jotakin, mutta en minä ymmärrä ikinä mitä. Wolfgang ei osaa puhua oikein. Tai vähän eri sanoja kuin minä. Hän osaa kyllä jo itse avata housut ja pissata, seisten ja niin

että pissa lentää ympäri! Minua pissattaa vielä enemmän, ja minäkin osaan kyllä jo riisua itse. Ja pissatakin. Seuraan Wolfgangia tarkkaan, koska hänen tapansa pissata näyttää kiinnostavalta ja silti helpolta. Pissa lentää vauhdikkaasti kaarena.

”Tytti! Housut kastuvat tuolla tavalla!” huutaa äiti, heittää kirjan nurmikolle ja juoksee luokseni.

Hän nappaa minua kainaloista ja painaa kevyesti ja nopeasti minut kyykkyasentoon.

”Vain pojat pissaaivat seisten”, hän toruu.

Miten niin vain pojat, minä en ymmärrä, mutta housut ehtivät jo kastua. Harmittaa. Äitiä naurattaa. Sehän oli äidin vika! Tuli häiritsemään! Hän alkaa taluttaa minua rapun ovea kohti, koska pitää vaihtaa housut.

”Tytti pissasi niin kuin pojat!” heläyttää äiti isälle kotona, isä kirjoittaa taas jotakin.

”Kävi vähän hassusti ja nyt vaihdetaan housut!”

Meitä kaikkia naurattaa.

Ehkä tuo ensimmäinen sukupuolikokemukseni oli alkusysäys, vahvasti kiinnostustani vastakkaista sukupuolta kohtaan ja kiinnostusta sukupuoliin yhteiskunnallisina, poliittisina ja kulttuurisina tekijöinä. Myöhemmin opiskelinkin naistutkimusta, sittemmin sukupuolentutkimusta, eikä opintoviikkojen metsästyskään tuhonnut pysyvästi uteliaisuuttani. Kaikki palautuu lähtöpisteeseensä: miksi ei nainen voi pissata seisaaltaan? Ei kai sitä nyt ainakaan *äiti* määrää, herran jestas.

EKSOOTTISTA ROMANTIikkaa

En minä aina Euroopassa pyöri, kerran olen päässyt Afrikkaan asti. Ei tietenkään sinne viidakko-Afrikkaan vaan Egyptiin. Käyntini ajoittui kahden terroristiskun välimaastoon, parin vuoden rauhalliselle ajanjaksolle että sikäli kävi hyvä tuuri. Olin päättänyt aika pitkän mies-suhteen melko tyyliittömällä tavalla, siksikö mahdoin tempautua seudulle, jota normaalijärjissäni karttelisin. En tiedä, mutta olin aika innoissani koko matkan. Historia aina kymppi, faaraoiden luetteleminen kronologisessa järjestyksessä, tärkeän nippelitiedon huuma, voitte ehkä kuvitella. Ja matkalla dramaattisesti yksin! Matkatoimiston järjestämällä ryhmämatkalla toki. Se tuntui mukavan vaivattomalta ratkaisulta.

Muuten ankeaa ryhmää koristi eräs kerta kaikkiaan komea nuori mies. Hän kiinnitti siksikin huomioni että oli aikuisperheen poika ja isoveljeli. Tuolloin en vielä ajatellut

aikuisperheen käsitettä tietoisesti, mutta kyllähän sellaisiin kiinnittää huomion. Perhe oli selvästi jonkinlaisella juhla-matkalla, liekö jompikumpi vanhemmista täyttänyt pyöreitä. Komea poika oli regressoitunut mielenosoituksellisen my-käksi ja tympeäksi, eli kovin kiinnostavaksi ja salaperäiseksi.

Hänellä oli suuret niin suuret siniset silmät ja pitkät silmäripset ja poikkeuksellisen hyvä vartalo. Vartaloasia oli matkalla mielessäni koko ajan, tietenkin vain siksi että patsaita oli kaikkialla. Oli myös koko ajan mukavasti niin kuuma että komean pojan haukset näyttäytyivät oikein edukseen. Aurinko kiehnäsi hänen ihollaan, iho ei punoit-tanut, ei, eikä hänen hipiässään ollut jälkeäkään aurinko-ihottumasta eikä hän ollut vähääkään palanut, kuten muut turistiryhmämme suomalaiset miehet. Hänen ihonsa oli tumma, oliivinvärisen, kuten tavataan (käsittämättömäs-ti) sanoa romanttisissa ympyröissä, sitä meillä harvinais-ta ihotyyppiä, joka ruskettuu kauniisti. Kasuaalin kaulus-paidan käärityt hihat kiristivät käsivarsia. Hän piti yleensä Ray-Banin Wayfarereita ihanien ihanien silmiensä suoja-na. Hänen hiuksissaan oli jotakin samaa kuin pari vuot-ta sitten monilla nuorilla miehillä, joihin sattumalta kiin-nitin huomiota: sivulta hyvin lyhyet hiukset, mutta päältä ja otsalta pitkät ja huolettomasti heittäen sivulla, poissa silmiltä. Sitä kutsutaan nykyään ananastukaksi. Mielee-ni tulee ehkä nuori Brad Pitt, mutta sorja nuorukainen oli lihakkaampi sillä miellyttävällä tavalla. Ei rasvaa, mut-ta jotenkin isommat lihakset. Kuin nuorella Brad Pittillä.

Kuitenkin hyvin, hyvin kaukana vaikkapa Bull Mentulan lihaksikkuudesta.

Mutta niin joo se matka. Yksi kohokohdista oli ehdottomasti Tutankhamonin hauta Kuninkaiden laaksossa, Luxorissa. Haudassa oli hämärää ja se oli loppujen lopuksi aika pieni, mieleeni tuli meidän pyöräkellari. Olin kuvitellut sen paljon isommaksi ja mahtipontisemmaksi. Niihin aikoihin faarao (minä kirjoitan faaraan kahdella aalla, tai siis kolmella, ja sillä sipuli) itse lepäsi vielä haudassa eikä hänen jäännöksiään ollut viety tutkittavaksi tai museoon. Se tihensi hautakammion tunnelmaa, ja annoin ainutlaatuisen ilmiön viedä minut mukanaan. Tuntui kuin aivoisani olisi pyörinyt Perseidien meteorien kaltainen järjelle liki käsittämätön parvi elämää suurempia historiallisia faktoja: nuoren poikakuninkaan sukurutsainen elämä, se miten vähän me siitä lopulta tiedämme, Howard Carterin epäonninen arkeologinen tutkimusretkikunta, Lontoon utelias viktoriaaninen yläluokka muumioperversioineen – ja Tutankhamonin kirous. Haudan upeat hieroglyfit kertoivat tarinaa, jota en ymmärtänyt. Aika ja yhä elävä Tutankhamonin kultti ja mysteeri sekoittuivat päissäni, mutta tunsin yhä miehen ja sitruunaisen partaveden huumaavan yhdistelmän. Kuumuus oli toisenlaista kuin ulkona. Mitä oli tapahtumassa? Missä ajassa olin? Muinaisessa Egyptissä? Olinko faaraoon nöyrä palvelija, valmiina tulemaan elävältä haudatuksi? Olinko 20-luvun hautakaivauksilla? Olinko peräti itse Carter, kun kerran tiesin niin paljon? Mitä? Mitä?

Olin syvällä mielikuvituksessani enkä huomannut että muu retkue oli lähtenyt kammioista eteenpäin. Pälisevä ryhmäkin oli hiljentynyt haudassa ja sitten kai häipynyt vähin äänin.

Ainoa yhteyteni todelliseen maailmaan oli tuo vahva maskuliininen tuoksupöllähdys ja äkkiä ymmärsin että en ollut yksin hämärässä haudassa. Palasin nykyhetkeen. Komea aikuisperheen poika oli jäänyt hautaan kanssani. Ray-Ban-jumaluus oli tökännyt aurinkolasit rintataskuunsa – sivuutin tämän tyylivirheen – ja seiso i hiljaa parin metrin päässä. Nojasimme kaiteeseen, joka erotti muumion meistä – meistä! Oli haudanhiljaista ja kuumaa, ja erotin hänen hengityksensä ja tunsin hänen tuoksunsa, minkä olen tainnut tässä mainitakin. Tunnelma oli kuin mustavalkoisessa romanttissessa elokuvassa – ja ehkä jonkin verran kuin Harlekiiniromaaneissa, joista minulle on kustannusmaailmassa kuis-katen kerrottu. Itse en missään tapauksessa niitä lue, ovat soopaa ja pornoa.

”Siinä se nyt on, Tutankhamon itse”, sanoin käheällä äänellä.

En tohtinut kohottaa katsettani haudasta. Haudan helteessäkin tunsin miehestä uhkuvan eläimellisen kuumuuden.

”Joo, eipä näytä paljon miltään”, sanoi mies jollakin proosallisella keskisuomalaisella murteella ja lähti kävelemään puisia portaita pois kammioista, kohti aurinkoa.

Tuijotin muumiota hiljaa, ehkä minuutin tai kaksi. Sitteen sitruunan ja feromonin tuoksuun alkoi sekoittua halpa

hajuvesi, ja hautarauhan rikkoi kova suomenkielinen pälpä-
tys. Moukat, eivätkö ne tiedä, miten faaraan haudassa käyt-
täydytään. Aurinkomatkojen ryhmät ovat maanpäällinen
helvetti, ja kaksi perättäistä revohkaa voi viedä mukanaan
palan naisen herkkää sielua.

**ELÄMÄ VOI MUISTUTTAA
MEIKKIPUSSIA,
MUTTA VUOREN-
VARMASTI SE
ON MATKA.**

JOHNNY
Kniga

84.2 ISBN 978-951-0-41819-2

#kirja

WWW.KIRJA.FI